

Petr Vyhlídka - Jemná diplomacie

"Lilian?"

Tichý, nevýrazný baryton na druhé straně drátu. Někdo, kdo se rozvaluje v posteli, již jste považovali za svoji.

"Na tom nezáleží."

Asi si také prozpěvuje tu tichou písničku *Kdo to ksakru je, kdo nám nedá pokoje?* A potom se zeptá, podezíravým hlasem a trochu ublíženě, bude pátrat po neznámých mužích v pozadí.

"Ne, nic. Jenom jí řekněte, že... Že jsem se vrátil."

* * *

Černé homole kopců na obzoru, špinavě stříbřitý tok řeky a nazrzlá tráva, lísající se k nohám. Ervinská kotlina 8/13/4569 C Taliesinu. Nebo také Wylsynova světa, není to trochu pitomé, když si někdo koupí celou planetu? I když na to má?

Postával jsem vedle originální expediční jurty (3+1, masážní sprcha a anatomické postele), přešlapoval ve snaze zbavit se dotírajících trsů a civěl na všechny strany. Koutkem oka pak navíc kontroloval personu numero uno, Prvního a Nejvyššího Zástupce Boha Wylsyna na Tomto světě. Ta prášky vypěstovaná maskulinoidní postava si říkala C. Robert Varna a pobírala měsíční příjem ve výši dvouletého hrubého zisku mé maličkosti. Nevydělávám zrovna málo.

Někde v jurtě se povaloval Sung Doo-Little, mrňavá periferie pilotního Kybernetu, jehož jedinou kladnou vlastností bylo místo zrození Oceán, pět let a dva tisíce kilometrů od souřadnic, z nichž jsem vyšel na svět já, a napravo ode mne se poflakoval nepráškový svalovec Gisdal, použitelný na likvidaci protivníka nejružnějšími způsoby. Včetně Baldvina Koraná vulgo Barona, čili mého ega, to byla kompletní mise pozemšťanstva na Taliesinu C.

Pardon. Na Wylsynově světě.

C. Robert Varna právě dokončoval genocidu vlezlé trávy podpatkem velmi drahých a ultraznačkových hoggerek, když se to stalo.

Otevřel ústa a vypadla z něj myšlenka.

* * *

Zatraceně odporné místo, tenhle Ardjun. Taky zatraceně odporná planeta, nesnáším centrální světy, protože se mi nepoštěstilo se na nich narodit. Na druhou stranu, Oceán je asi to nejpříjemnější místo na světě - pokud z něj nevytáhnete paty a nežijíte se odíráním turistů. Jenže já už jsem pryč nějaký ten pátek a v téhle příšerné industriální džungli žije Lilian. Bohužel ne sama, tahle prašivá vlastnost popínavé rostliny je asi nevymýtelná. A to jsem nebyl pryč dlouho, celá varnovsko-wylsynovská mise byla od začátku postavená na hlavu.

Nebo to bylo jinak?

* * *

A tak jsem vyrazil, kráčel jsem sám, vyhýbal se těm opravdu nebezpečným vysokým trávám, jejichž přísavkovité listy se dokázaly natáhnout až k pasu.

"Čert ví proč, Korané, ale ti nanuci si nejvíc popovídají s vámi. Asi k nim máte myšlenkově blízko," vypotil Varna vtip. Potom mě vyslal na misi přátelství. Samotného, bez kontrolních orgánů. Věřit mi nezačal, to nebyl ten pravý rys jeho povahy, ale zoufale rychle potřeboval výsledky a nemohl si je vycucát z prstu. Jochem Wylsyn byl štedrý, ale zatraceně náročný zaměstnavatel.

Nejspíš proto si najal mě.

Cha cha, taky pokus o vtip. Vlastně mě najal pro krásné oči Lilian Gruberové, jež mu připomněla,

jak ji houpával na kolenou, když pro něj tatík Gruber vydělával miliónky. Peníze jsme pro změnu potřebovali my dva, Wylsyn je nikdy nedával darem, atak jsem letěl ke všem čertům.

Bez Lilly. Polokoule domorodých dvojdomků mi ji bolestně připomínaly. Vzkročil jsem mezi ně, tohle bylo místní velkoměsto o stovce čísel, možná největší na planetě.

Hmmm, tedy Wylsynově světě. Táhle někde postaví trochu megalomanský pomník, zatím odtud na mě zamával místní stařešina, chudák, nijak neplacený, čistě reprezentačně vedený úředník pro styk s cizinci. Zamával jsem mu také a zakřičel ze všech sil bujarý pozdrav. Tihle Taliesinci si potrpěli na legrácky. Vlastně byli až moc spokojení na to, aby se tu roztáhl trochu misogynický páprda.

Majitel slušně velkého vesmírného tělesa, jemuž k plné spokojenosti chybělo pouze jediné.

Podpis a úřední razítko *Správy dálných světů* o klasifikaci 8/13/4569 Taliesin C jako volné planety kategorie D III. Tedy světa, obsahujícího inteligenci bez civilizace, vhodného pro protektorskou správu.

Dost velké svinstvo.

* * *

"Ale ano, kamaráde. Oni jsou opravdu dost hloupi. Ten světlovlasý si nepamatuje nic a ten vyšší jenom hlouposti. Proč? Jsou snad nemocní?"

Stařešina mi velice rád a velice často říkal *kamaráde*. Považoval to za velikou legraci, pochytil tenhle výraz od C. Roberta Varny, který mě tak několikrát oslovil, samozřejmě s tím nejpotouchlejšíím přízvukem.

"Možná," připustil jsem. Taliesinci se příšernou rychlostí naučili standard, stačilo jim jen pojmenovat předměty v jejich okolí, předvést pár sloves a pak mluvit, hodně mluvit. Během týdne si stařešina osvojil základní gramatiku a celkem slušnou slovní zásobu.

"Chceš zase vyprávět nějakou legendu?" zeptal se mě, když mi nabídl lahodné sušenky. Byly vyrobeny, samozřejmě, ze zrzavé trávy, tahle otravná fauna tu byla základním materiálem číslo jedna. A legendy základním slovesným útvarem číslo jedna. Stařešina jich znal patrně na tisíce, musel obětovat celý život memorování, protože Taliesinci neznali papír a tužku. Ani kámen a dláto. Tráva se na to asi nehodila.

Rád jsem místním pověstem naslouchal, mám rád jakoukoliv mytologii. I když ta taliesinská byla odporně realistická, žádné víly, draci a zlí čarodějové. Jenom lidé, třeba neobyčejní, a jejich činy.

Jménologové z Galaktického průzkumu se trefili do černého, když dali místnímu slunci jméno podle dávného keltského barda.

"Už jsem ti vyprávěl o Thecutovi a jeho cestách? Ne? Tak poslouchej, kamaráde, to tu kdysi žil Thecut, takový malý, příkrčený, z horních chýší, ty vzala za praděda mého praděda vichřice. Ale Thecut tam žil ještě dříve, to když tady procházeli ti z údolí za třetím kopcem."

Moře vedlejších informací. Už jsem si na to zvykl, dodávalo to pověstem punc skutečných událostí. I když samozřejmě kdysi možná nějaký Thecut žil a provedl něco, co časem v ústním podání zesílilo v legendu.

"Tak, kamaráde, tenhle Thecut si kdysi vzal do hlavy, že obejde celý kraj, aby vyzkoušel věrnost své předurčené..."

* * *

"Já nepoletím, Barone. Necítím se dobře tam nahoře."

"Tohle není Planina, Lilly. Už tam byli chlápci z GP a našli jen pár humanoidních domorodců. Mírumilovných. Jen pár týdnů, zlato."

"Já nechci. Nelíbí se mi ani, když se tam povlečeš ty. Nemusel jsi to brát."

Musel, věděla to. Jediný způsob, jak přijít k penězům, které nám měly dopomoci k založení něčeho

výdělečně činného. Za Planinu, definitivně zavřenou razítky SDS i IUPONSU, jsme dostali jen mizerné odstupné. A tytyty, ne, že o tom budete někomu vyprávět!

"Kdybys nezavolala Wylsyna hned, jak jsme dostali volno, tak jsem zůstal v pohodě doma."

"Kdyby ses nevytahoval, kolik jsi toho zvládl, tak by ti nic nenabídl. Najal by si lepšího. Když tedy chceš, tak běž. Sám."

Bylo to takhle? Snad Lilian použila jiná slova, význam byl týž. Prostě vypadni a vrať se zpátky, ať shrábneme balík od hodného strýčka Wylsyna. A já to chtěl zkusit, jenže s ní, byla to docela dobrá holka do nepohody, jenže její nečas byl spíše civilizační.

Ne, slova si nepamatuji. A také nejsem Thecut, abych obcházel kraj a zkoušel, jestli na mě má předurčená nezapomene.

* * *

"Bylo to poučné, příteli." řekl jsem, když se Thecut dostal zpátky do své dvouchýše, objal těhotnou družku a jal se vychovávat potomky nějakého souseda.

"Jistě, kamaráde. Taky to má pokračování. Ne legendu, tohle se odehrálo za života děda mého praděda. To se jeden mladík rozhodl zkusit to také. Je to mnohem lepší příběh, veselejší, jenže tebe zajímají jenom legendy, vid'?"

Rozhodl jsem se pro jednu nesouhlasit, klíč k jejich neúnavném izolacionismu sice musel vést hluboko v dějinách, žili tady dobré dva tisíce let a nikdy nestvořili nic, co by se dalo nazvat civilizací. Za úzkým mořem, které oddělovalo kontinenty, to vypadalo úplně jinak, kamenné domy a trochu více agresivity, báječný předpoklad to v budoucnu někam dotáhnout, jenže všechno vadlo o pár set kilometrů dál, enklávy odlišných poznatků. Takřka žádná komunikace. Ale proč? Tohle nebyli lhostejní obyvatelé Eluheru, Taliesinci se rádi -a rychle- přiučovali něčemu novému. Jenže nikdy to nedotáhli daleko. Někde dorazili k technické revoluci kola, jinde s úspěchem stavěli pyramidy a hráli si s Heronovou baňkou.

"Víš, kamaráde, já znám mnoho příběhů, historií a legend. Jenže už je nestihnu všechny vyprávět. Mrzí mě to," zesmutněl stařešina. "Ztratí se."

"Já vím. Všechno se ztrácí. I vzpomínky."

"Tobě také? Jsi nemocný?"

Tak trochu. Touhou po dívce, nacházející se v takové dálce, že bys ji těžko chápal, kamaráde, tohle je, bohové vědí proč, pro vás strašně nepochopitelné, vesmír a vzdálenosti. Těžko to vysvětlovat, na druhou stranu umíte spoustu věcí. Jenže tohle ti ani vysvětlit nemůžu, už vůbec to, že ti naslouchám, je pěkně horké, Wylsyn by nás možná vyplatil, kdyby nás chytili, jak se vměšujeme do neorazítkované rasy. A kdybych ti předal sebemenší technickou informaci, jíž byste dokázali využít, pak by z toho byla Věžeňská planeta i přes deset Wylsynů.

Stejně to okopírují, mají úžasnou paměť a stačí, když vidí mou kombinézu, za krátký čas to bude šlágr místního oděvního průmyslu.

Naštěstí, nebo bohužel, ztraceně, jenom místního.

Jenže proč?

Možná jsem to už začínal chápat, ale potom se rozhuňákal interkom a po lebečních kostech se mi rozeběhly vlny zoufalého křiku C. Roberta Varny.

Samozřejmě, že volal mě.

* * *

Nebylo mi zrovna nejlépe, když jsem nadzemkou putoval k Lilian. Tělesné ujmy se daly snést, koneckonců, není to poprvé ani naposled, co jsem se odněkud vrátil trochu poškozený. Ale víc bolela dušička, ten efemérní, nezávislostí se vytažující orgán.

Třeba je to nějaký příbuzný, strýček ze Zapadáкова, který se na pár nocí v hlavním městě ubytoval u drahé neteře. Třeba je všechno skutečně mimo mísu, i já a Taliesinci, kteří ani netuší, jak moc se provinili, když si nedokázali zajistit pravidelnou evoluci. Velká chyba, *kamaráde*.

Nebo přednost, kdo ví. Nic se nemá uspěchat, ani slibně se rozvíjející vztahy.

* * *

Asi sto padesát kilometrů ode mě, dobře izolován mořským jazykem, přebýval trochu nedůtklivý kmen, který se evolučně rozkročil od doby kamenné (vztah k životu) do věku železného dle Dia (v podstatě to samé). Byli nejbojovnějšími Taliesinci, které jsme poznali, a v expanzi jim bránila toliko neznalost konstrukce pořádných lodí. C. Robert Varna si vybral právě tohle území za parcelu pro Wylsynovu rezidenci. Ideální místo, rozeklaná skaliska, padající do moře, efektní příboj, vyletující v bílých chomáčích pěny až do výše patnácti metrů. Výborně dekorativní útes, na němž se bude bílá stavba palácepevnosti vyjímat.

Pokud vím, pan Wylsyn si na něco takového potrpí. V jeho pseudoneořímské supervile mě u zadních vrátek přijímalo rodwianské páže.

A C. Robert Varna věděl, že bez nějakého příhodného plácku pro místní rezidenci se vracet nesmí. Ať už průzkum dopadne jak dopadne. Takže většinu času trávil prohlížením holografií, které nasnímala družice nebo Sung při obletech Taliesinu, eventuálně osobně objížděl vhodná místa. S Gisdaelem se cítil naprosto bezpečně a choval se tak, jak byl zvyklý.

Hrozně pitomě.

* * *

Ať jste, kde jste, koukejte to zabalit a polet'te sem. Byl to jednoduchý příkaz a takřka nic se na něm nedalo zorat, kdyby mi ovšem C. Robert Varna ráčil vysvětlit, co se děje.

I když je pravdou, že na to neměl příliš mnoho času.

Rozloučil jsem se v rychlosti se stařešinou a naklusal do bezpečně vzdálených míst, kde jsem měl zaparkovanou Ornitoptéru. Mrňavé vzdušníkto s náznakem kabiny a dvěma místy, motor mi vrčel za hlavou, a tak jsem se nemohl vyptávat, cože to pan Varna zapomněl v základním táboře a pro co mu mám doletět. A bohužel mě ani nenapadlo se vyptávat, strašně nerad totiž komunikuji přes pecičku za uchem a umělou pihu na krku, nějak mi tyhle vykopávky nepřírostly k srdci.

Toptéra si to práskala šílenou rychlostí sto osmdesát kilometrů, víc se z ní vymáčkout nedalo, a tak jsem se z nudy rozhlížel po kraji. Bylo na co koukat, kopečky *kamarádova* kraje se zploštily v dvacet kilometrů široký pruh rovné stepi, na jejíž druhé straně se zvedal skalnatý pás čedičových vyvěrlin, i troska kráteru někdejší sopky tu zbyla, pěkně modrozeleně porostlá, s mělkým dolíkem nahoře, v němž se lesklo malebné jezírko. A za pozůstatky bouřlivých dob planety šplouchalo moře, jsem přece z Oceánu, a tak mi připomenulo domov, Exoceáňané se poznají podle toho, že buďto k smrti nenávidí, nebo zoufale milují slanou vodu.

Klesl jsem na nějakých patnáct, dvacet metrů, vyhlížeje pobřeží Varnova poloostrova. Podle záznamu bylo ploché, ideální k asanaci první tsunami, jež dorazí k místním břehům, a na mořském konci ozdobené útesovým štítem. Vykoukl na mě z obzoru a já ho obletí z oceánské strany, abych se vyhnul domorodým očím, a elegantním obloukem přistál na průzkumné základně.

C. Robert Varna si nezapomněl lesklá zrcátka na výměnu. Sotva jsem se nedaleko varnovské (větší - a pohodlnější) ornitoptéry dotkl země, přilétl odněkud velký balvan. Za ním následoval další, s doprovodem několika šípů.

Vpadl jsem přímo doprostřed bitevního pole.

* * *

Byla to vteřina, možná méně, a dodnes nevím, jestli jsem vyskočil nebo vypadl, každopádně jsem opustil nepohodlné sedadlo toptéry a přikrčil se v lenivější odrůdě zrzavé trávy. Vrátit se nešlo.

"Nahoru, na dvacet," zavelel jsem pitomoučkému elektronickému mozečku přibližovadla a letadlo

vystřelilo do výšky. Nejbezpečnější způsob, jak o něj nepřijít. O porušení inkognita (paragraf bláblábla Zákona o kontaktu) už nešlo.

"Korané, tady!" ozvalo se z interkomu trochu neurčité označení polohy. A zároveň mi nad hlavou zavoněl ozón a vzduchem prolétla silná dávka z blasteru. Rozplácl jsem se na zemi a nechal si olizovat obličej odvážnějšími výhonky travin.

Že by se některý z nich zbláznil? Že by snad mi loučky svalovec Gisdal? A házel kamení? Jenže to by musel být mnohorukou bohyní Kálí, aby k tomu ještě přidal pět šest luků a kapánek modernější energetickou pistoli.

"Zavolejte toptéru, ať odsud vypadnem."

C. Robert Varna se tu někde ukrýval, ale, u všech oceánských potvor, kde?

Opatrně jsem vystrčil hlavu a když mě nic nezabilo, zvedl jsem se do podřepu. A jukl z trávy.

Zaparkovaná ornitoptéra měla jeden z trojice dlouhých křídlových listů smutně svěšený a tvrzené přední sklo pokryté pavučinkou prasklin. Anténa zastiňování ležela na zemi, v polovině prohnutá zásahem aspoň padesátikilového balvanu, který padl opodál. Tam nebyli, ani Varna, ani Gisdal, za těch pětadvaceti minut, které jsem strávil poletováním, by mě teď volali z místní Valhaly.

Zapadl jsem před další zásilkou šípů, střelce vidět nebylo, obléhané také ne, ale ti se nemohli bránit jinde, než za skaliskem asi patnáct metrů nalevo ode mě a padesát od toptéry. Někdy bývá půl sta metrů pěkně nekonečná vzdálenost.

Nepřemýšlel jsem o způsobu, jakým se můj dočasný šéf do tohoto maléru dostal. Bylo víc než jasné, že zdejší horkokrevné hlavy uvedla do varu nějaká z variant Varnova pitomého chování. Teď šlo jen o maličkost - vytáhnout je z toho, naložit do toptéry a odvézt do základního tábora. Což se dalo provést jedině horkým telefonátem panu Sungovi.

Zkusil jsem to přesně v okamžiku, kdy se nade mnou vztyčil mohutný Taliesinec a zamával nebezpečně vyhlížející mačetou.

"Sungu?" Podrazil jsem útočníkovi nohy a uhnul stranou, aby padl do měkkého. "Máme tady problém."

Taliesinec se začal mrštně zvedat, čímž provedl další chybu, protože mi dal čas k protiútok. Skočil jsem po něm, lehl mu předloktím na krk a druhou rukou udeřil do břicha.

"Doo Little!"

"Slyším."

Sevřel mě do objetí, já jeho a překulili jsme se, přes rameno jsem zahlédl další přikrčenou postavu. Varna a Gisdal pálili ze všech hlavních, proto se domorodec nemohl příliš rozmáchnout.

"Můžeš přiletět? Dám ti souřad..."

Ostří mačety se zabořilo hluboko do země těsně vedle mé hlavy a odeslalo na věčnost trs vlezlé trávy.

"Všechno špatně, Barone."

"Kde jsi?" zeptal jsem se a uhnul před dalším sekem, abych se odkulil stranou, tahaje blaster z pouzdra.

"Dvacet..."

"...tisíc kilometrů zvládneš, Sungu," prohlásil jsem a vystřelil u Taliesincových nohou pěkně hlubokou díru. Levá noha se mu do ní svezla a domorodec padl. Kopl jsem ho do hlavy a rychle namířil na druhého. Ten píd'alkovitými pohyby mizel, poznal, nebo si zopakoval, co blaster dokáže.

Za blýskání nad hlavou jsem po čtyřech spěchal ke skalisku.

"Proč jsi posílal toptéru pryč, ty idiote!" zařval na mě ze sluchátka Gisdal, zatímco Sung slabším

hláskem povídal něco o houby dvaceti tisících. Ale to už jsem se odhodlával ke skoku přes skálu a věděl, že Doo Littla najdu za ní, byli tam všichni.

O chvíli později jsem také věděl, že tmavá šmouha v periferním vidění je letící oštěp a že za kámen sice doletím, ale ten klacek bude rychlejší.

V nejvyšším vrcholu dráhy mého letu jsme se potkali a já se, věren Newtonovým zákonům, zřítíl na zem o trochu dříve, těžší o pět kilogramů cizorodého tělesa, vstoupivšího do mého těla na levoboku, pár centimetrů pod posledním žebrem. Náraz na kamení zabolet, vedle mne pleskl šíp, ale to už mě něčí ruce popadly za hlavu a přetáhly přes skalisko do bezpečného dolíku.

Všechno bylo jasné, i rozčilený Gisdal, ozbrojený příručním kanónem. C. Robert Varna ležel stranou, byl neseladonsky vybledlý a patrně už si vyjednával exkluzivní kotel v pekle. Sung, který je sem dovezl, mi v rychlosti poreferoval o předchozích událostech, musel mezitím uklidňovat Gisdala, toužícího mi vyrazit mozek z hlavy. A taky se trochu staral o díru v mém boku.

"Jak se odtud teď dostaneme!" řval na mě pistolník, přidávaje vesměs netižitelná citoslovce. "Debile."

"Tihle šašci vyměnili toptéru za útes a ti druhý šašouři si jí teď chtějí vzít."

"Je jich zatraceně moc!"

"Varna, ten idiot, si nehrál na dobrého božského obchodníka, jen mu říkali: Ty máš toptéru a chceš zemi. A on kývl, nevěděl, blbec, na co."

"To nevystřílíme."

Uklidnil jsem je oba a Gisdalovi vysvětlil, že moje ornitoptéra poletuje na doslech a přes ni se spojíme s Kybernetem našeho přibližovadla na orbitu. A ten pro nás pošle lander a pro jistotu pokryje kruh kolem nás slušnou dávkou paralyzujícího *záření*. Nejradši beta tři, protože po něm budeme my jen trochu zpitomělí, zatímco metabolismus místních obyvatel to odnese několikaminutovou strnulostí. Mezitím jsem prozradil svůj bezpečnostní kód a Sung Doo-Little to začal vyjednávat. Kdyby jim vydržela anténa o trochu déle, mohli to udělat sami a já bych celou historii vypočetl u večere. Jenže Taliesinci uměli mířit a - u všech čertů - věděli kam. Varnovi zůstalo (ne na dlouho) jen spojení přes osobní interkom, a ten moje toptéra jen zesilovala, vysílat jsem přes ni mohl pouze já, nebo Sung (protože to uměl), když byla blízko. Malé, bezpečnostně technické zádrhele.

Co kdyby nějací místní nanuci porozuměli pozemské technice.

Gisdal po mně chvíli nedůvěřivě pokukoval, ale když mu toptéra na Sungův rozkaz zakroužila nad hlavou, věnoval se hlídání přední linie. Párkrát pro efekt vystřelil směrem k neviditelným Taliesincům, potom už to nebylo zapotřebí, protože mi zdřevěněly končetiny a bolest ze zranění na okamžik odezněla. Náš intersystémový koráb byl naštěstí nedaleko a lander poslal okamžitě. Některé UI umějí skutečně rychle vyhodnocovat situaci.

Za patnáct minut se nedaleko nás snesl s mohutným řvaním přetížených motorů lander. Sung mě zvedl, měl, chudák, dost problémů sám se sebou, a vlekl mě k otevřenému vstupu. Ale Gisdal nás, vzhledem k slušnější tělesné konstituci, předešel.

Přes rameno měl přehozenou mrtvolu ctihodného C. Roberta Varny a pustil nás do přistávacího člunu teprve poté, kdy svého nebohého zaměstnavatele pečlivě zarýgloval do izolačního boxu.

Pár hodin jsem si myslel, že je to z úcty k mrtvému.

* * *

Byla sama.

"Všechno je jinak, Barone," klidně se mi dívala do očí, je v tom kus jemného diplomatického umění, my chlapi většinou nejdřív vyletíme z kůže a pak se těžko vracíme zpět. "Homéra znám déle než tebe, jen jsem si myslela, že to všechno skončilo, tenkrát prásknul dveřma a zmizel."

"A slečna Gruberová si vyletěla do vesmíru pro zapomenutí. Vrátila se obsazená, ale nijak jí to

nevadilo."

"Byl jsi pryč a on..."

"Nebylo to dlouho, děvče. Takový Thecut, například...,“ zasmál jsem se, nuceně, samozřejmě, jenže tenhle vtip pochopit nemohla. Já zase nebral ty její.

"Pochop to." Slzy na krajíčku, znám tě, Lilian Gruberová, abych věděl, že i tohle je dobře vypočítané.

"Nejdřív jsem nevěděla a potom, chápej..."

Nechal jsem ji na třech tečkách a poroučel se. Co kdyby jí došel repertoár a musela by mluvit pravdu? Konečně, ani ona není jediná ženská v téhle galaxii a možná, že ten psychologický výstup byl lepší než syrová pravda. Po té bych nebyl jen našťvaný. Pravda dokáže ošklivě ublížit.

* * *

"Musíme se vrátit do deseti dnů," prohlásil Gisdal, když jsme z jeho popudu narychlo bourali základní tábor. Chvilí jsem doufal, že po Varnově smrti (moc mi k srdci nepřiřostl, to tedy ne) propukne pohodová anarchie, ale osiřelý osobní strážce se otěží vlády chopil pevně.

"Zbytek spálíme dělem," rozhodl, když jsme nalodili asi třetinu věcí. "Nemáme čas."

"Sem jen tak nedoběhnou," pokusil jsem se mu zlepšit náladu. Ale kámen úrazu tkvěl v něčem jiném.

"Ti mě nezajímají," mávl bouchač rukou. "Na ty se ještě dostane. Wylsyn jim dá na pamětnou," sliboval a mě jeho slova zarazila.

"Ale tělo pana Varny musíme co nejrychleji dostat domů."

Nová hádanka zaplašila tu předchozí, ale ptát jsem se nemohl, Gisdal mě neurvale strčil do landeru, poručil ku startu a já se ani nestačil přikurtovat.

Věrný až za hrob. No tohle je docela hezké přísloví.

"Ty nevíš, že Varna má pojistku na existenci?" řekl mi na orbitu Sung. "A když se zachrání mozek, že ho uvedou do funkčního stavu?"

To jsem nevěděl. Popravdě řečeno, až do té chvíle jsem si myslel, že se tohle provádí jen u důležitých mozků. C. Robert Varna asi do té vědecké a politické smetánky patřil.

"A zadarmo to Gisdal nedělá. Má dobrou výcvik, už chvíli potom, co Varna obrátil očka v sloup, ho nadopoval dobrou půllitrovkou sráču ze speciálního medikitu."

"Kdyby se na něj vykašlal...,“ pokusil jsem se hájit Gisdalovu lidskou stránku.

"Tak nemůže vědět, kdy si vzpomeneme a povíme pojišťovákům o jeho opomenutí. A tu pátku bych platit nechtěl."

A zase tu padlo jedno slovo, které mě vrátilo zpátky na Taliesin.

Ani jsem se nerozloučil s Kamarádem.

* * *

Sung Doo-Little to dokázal. Riskoval naše krky, aby zachránil jeden pečlivě umytý zátylek důležitého panáka. Od Taliesinu na Ardjun je to sedm bezpečnostních zón, patnáct set parseků poctivé vesmírné délky a při maximální povolené rychlosti nejméně deset dnů. A to musíte mít zatraceně dobrou UI v útrokách korábu, štěstí a dobře vyčištěnou dráhu.

Systémový Kybernet Varnova přiděleneckého plavidla byla ta nejlepší umělá inteligence, která se dá sehnat.

Jachta sama patřila k typům, které vypadly z armádního konkurzu na sledovací loď, protože na ně vládla prostě neměla.

A Sung je dostatečně šílený, aby provedl dva sedmistovkové skoky, příliš nebrzdil a sérií krátkých lineárních přenosů v nebezpečné blízkosti dostatečně hmotných těles hupsnul přímo na vysoký orbit Ardjunu. Několik oprýmkovaných důstojníků ze Střediska řízení odešlo předčasně do penze.

Planetární chaos pro jednu zakonzervovanou mrtvolu. Zvedal se mi z toho žaludek. Bílé pláště nám ani nenapálily karanténu, určitě sterilní pan Varna měl přednost.

"Jdeme na pivo?" zeptal se mě můj šílený krajan, když si popovídal s Kybernetem a ostře pilotským slangem spolu probrali docela dobrou akci.

Chtělo se mi souhlasit, ale jsou věci, které mají přednost. I před těmi prazvláštními opakovacími legend z Taliesinu, o nichž jsem už věděl skoro všechno. Ale nejsem na tabletách, jako C. Robert Varna, jenž právě prodělává reinkarnaci, a mé hormony pracují ku škodě chladné logice a vztahu k včasnému hlášení o zjištěných skutečnostech.

Vydal jsem se zkrátka za Lilian.

* * *

Nervózní mužský hlas v telefonu - na Ardjunu si rádi chrání soukromí a v budce displej videa nenajdete - mě nejdříve rozesmutněl. Rána v boku bolela, asi jsem potřeboval doktory víc než Varna. Po první sklence v blízkém baru jsem byl ochoten považovat konkurenci za příbuzenskou návštěvu. Když mě alkohol v krvi donutil přemýšlet o bolesti, nechal jsem to plavat.

Penízky na kartě mi stačily i na soukromou kliniku, ale bůhví proč raději navštěvuji nevrle starší lékaře, placené ze státního rozpočtu, kterým hotovost vždycky udělá radost.

"Proboha," byla to postarší internistka, "Co to je? To vypadá na..."

"Oštěp, milostivá," usmál jsem se na ni.

Ukázala mi bělostný chrup.

"Naštěstí nic vážného. Okouněl jste na atletických závodech blízko dohodiště?"

Nepovažoval jsem za vhodné rozpovídat se o Taliesinu, ale ta chytrá paní stejně víc vědět nechtěla.

"Necháte si hrdinskou jizvu?" zeptala se, když bylo po všem, rána znovuotevřená, vnitřnosti vyspravené a tělo zafixováno.

"Vypadám snad na to?"

Zvolil jsem raději záplatu. Kdyby měla možnost prozkoumat mou minulost, poznala by, že té původní kůže na mně mnoho nezbylo.

Viděla mou kartu a zkontrolovala si stav (a identifikaci - asi nevypadám důvěryhodně).

"Proč jste tady?" zeptala se pak. "Wylsyn má vlastní kliniku."

"Jsem moc malej človíček."

"Blbost. Stará se o každého ze svých lidí. A já vám můžu nabídnout jen bio, žádný klon."

Řekl jsem, že je mi to jedno. Když jsem pak ležel pod přístroji a povídal si s ní, měl jsem pořád na jazyku trpkou příchut' cizího muže v mé posteli, představu o tom, kolik lidí skutečně riskuje a nemají existenční pojistky, tak trochu se mě dotklo, že ji nemám ani já, ale to je hloupost, znám prospektory, kterým také nezbyvá mnoho původního materiálu a znám jich víc, po kterých nezbylo vůbec nic.

Svět je už takovej.

Konečně, ani všemocný pan Wylsyn, toužící po poklidném a nerušeném taliesinském soukromí, se neobejde bez chytrých hlav, a tou bezesporu C. Robert Varna byl a bude. Jen se ho nesmí přesadit do nesprávného prostředí.

Pozval jsem lékařku na večeři a v rámci rekonvalescence se mýnil uvést do trochu nestřízlivého stavu. Naštěstí mě kontrolovala.

"Alkohol je to poslední, co můžete potřebovat," zrušila mou objednávku aperitivu. Podřídil jsem se. A při výborných a nesmyslně předražených *tournedos* jsem se pomalu rozpovídal o svých trablech.

"Možná je to všechno jinak, Barone. Třeba to byl skutečně jen bratranec," pokusila se mi amatérsky zvednout náladu. Nic moc, vyspravit tělo dokázala mnohem lépe než duši. Ale uměla naslouchat, a tak jsem se rozpovídal a mlel jedno přes druhé. O Lilian a našem seznámení, o Taliesinu i o Planině, SDS neSDS. A ona se uměla i ptát, najednou se mi začínalo rozsvěcet. K pravdě vedou mnohé cestičky a nejlepší je, když můžete své dohady s někým probrat. Říci je nahlas.

I přes nejistotu o Lilian jsem tu noc spal přece jen dobře. Už jsem věděl - nejen tušil a zakopával o cosi připomínající slova -, opravdu věděl, co se to vlastně děje s Taliesinci.

Bylo to opravdu zajímavé.

"Budete tak laskav, pane Korané, a podepíšete nám stvrzenku na honorář?"

Dva tajemníci, kteří mě přijali ve wylsynovských kancelářích, honosné to budově na hlavní třídě, byli korektnost sama. Diplomatické jednání, tak nějak na něj začínám narážet.

A také se mi líbilo začínat pěkně od placení. Ale když jsem se naklonil k displeji vnitřně bankovního wylsynovského terminálu, částka mě zarazila.

"Copak, dolehla krize?"

"Potřebujeme jen doplnit několik informací o vaší misi," přešli nepřítomnost dvou nul. "Ve zprávě pana Varny chybí celkové zhodnocení stavu. Jste schopni potvrdit, že ta planeta spadá do příslušné kategorie?"

Řekl jsem jim, že ne a co si o tom všem myslím.

"Soukromé názory nás nezajímají. Pan Wylsyn chce mít jen oficiálně jasno, ostatně, byl jste vybrán jako odborník, který naše stanovisko podpoří."

Přihlásil jsem se na terminál a přetáhl balík tisícovek na kartu.

"Myslím, že dostatečný odborník nejsem. Ale ta planeta se k zabydlení pozemšťany nehodí, věřte mi. I když má status D

m."

Mávli nad tím rukou a prohlásili, že si s domorodci poradí. Ještě že nepoužili Varnovo oblíbené slovo Nanuci. Podepsal jsem jim ještě jeden protokol, za který mi slíbili zbytek oné původně domluvené částky, a vypadl. Už jsem měl všeho dost.

Lilian je pryč a peníze k ničemu, Baron se může jít klouzat a Kamarád na Taliesinu také.

Takhle nějak to vyznělo a já pochopil, že to od začátku byla bouda. Wylsyn si pochopitelně mohl najmout a zaplatit zástupy úředníků z GP, z IUPONSu i z SDS, mohl podmáznout kohokoliv. Ale jeden odřený Dobrodruh, který status potvrdí a potom námele kolem spousty věcí o tom, proč je to hloupost, je víc, než docela dobrý reklamní trik. A potom, úplatky lze vysledovat, ale mizerně zaplacený soukromník, který to dá samozřejmě najevo, je výborný. Co na tom, že zbytek peněz ho někde v Galaxii doběhne a potichu se zapíše na jeho konto coby dar od neznámého plátce. Ztraceně jemná diplomacie.

Nechtělo se mi o tom vůbec přemýšlet. Jen v hloubi duše mě hrála baronovská myšlenka; jsem hrozně pomstychtivá osoba a také miluji jemné akce. Tu současnou mi pomohla přichystat sama příroda Stvořitelka.

Kamarád mi vůbec nevyprávěl legendy, všechno to byly opravdové historie, které si *doslova* pamatoval.

Taliesinci mají totiž eidetickou paměť, čili: Nikdy nezapomenou nic z toho, co viděli nebo slyšeli. A v tom bylo celé kouzlo záhady. Oni nemohli udělat civilizaci, protože jim chybělo - písmo. Jakékoliv, čárečky nebo kaligraficky vymalované hieroglyfy. Nic takového nikdy nepotřebovali a nikdy necítili ani potřebu komunikovat s okolím víc, než bylo nutné. Ústní podání sice dokáže hodně,

ale jen do určité vzdálenosti, eiditická paměť, neeidetická paměť. Musí zbýt něco trvalejšího, než je mozek. Poznámky, které si po vás přečte kdokoliv jiný, cizí.

Vlastně jsem na to měl přijít hned, jenže já se držel v zajetí pozemšťanské terminologie. A *Kamarád slovo* legenda pochopil jako příběh vzdálený v čase, zatímco ostatní vyprávění mělo ještě svědky. Stěžoval si, že nemůže předat příběhy dál, taliesinský život na ně byl opravdu krátký, stejně jako pro třídění a předávání informací.

Jak jsem odhadoval, zbývalo jim před naším přiletem k první slušné civilizaci takových tisíc let. Jednou by to stejně dokázali.

Smál jsem se už nahlas. Bylo to víc než komické, protože Wylsynův pokus o potvrzení kategorie D III jim tuhle dobu zkrátil minimálně na třetinu. Jsou chytrí, okoukají, použijí, protože nezapomenou. Navyprávěl jsem toho Kamarádovi dost. Bude jim chvíli trvat, než některé věci pochopí, ale další generace udělají největší vývojový skok, jaký kdy jaká civilizace poznala.

A protože tohle si chytré hlavy v SDS snadno dají dohromady a protože Správa dálných světů nechce riskovat další erieský konflikt, vypadne pan Wylsyn z Taliesinu do pěti let.

Stejně už bude pozdě.

Milan Štajer - Nejnepravděpodobnější věc v koupelně ve třetím patře starýho baráku

Zabouchl knihu. Se smíšenými pocity do sebe obrátil zbytek whisky, led vysypal do květináče. Bylo jedenáct večer a on se cítil unavený, jako by celičký den, od svítání do soumraku, tahal sem, do třetího patra starého baráku, jedno piáno za druhým.

Sundal si hodinky a položil je na stolek. Očima zabloudil k zavřené knize. Hm. Ztvrdnul u ní pěkně dlouho. Zvláště ta poslední povídka, pche, hanba mluvit...

Promnul si zarudlé oči a zamířil do koupelny. K smrti unavený. K smrti unuděný. Dnešní den trval snad celé století.

Stanul před zrcadlem. Prohlížel si svůj obličej. Připadal mu poněkud oduřlý, hlavou se mu prohnala myšlenka, že už zase přibral.

No a co má bejt.

Sundal si triko a hodil ho do kouta. Zapózoval.

Kam se asi poděly mé bicepsy... Kde je jim konec, kde jen je jim konec...

Ale ta knížka, zvláště ten konec, no to přece...

Zamyslel se nad tím, jestli by si neměl trochu přelíznout zuby. Otevřel koupelnovou skříňku, ale nenašel Blendamed, tak ji zase zavřel. Ne. Nic se přelízávat nebude.

Byla to zvláštní povídka. Přestože se pokoušel vyhnat její tísnivou atmosféru z mozku, vůbec se mu to nedařilo. Představivost ještě stále pracovala.

A to už bylo po jedenácté.

Sedl si na vanu. Stahoval si ponožku.

Povídka, kterou právě dočetl, pojednávala o takovém podivném stvoření.

Přičichl k fusekli a odhodil ji do kouta.

To stvoření bylo strašlivé a nebezpečné a utočilo jedině v noci...

Když si stahoval druhou ponožku, zdálo se mu, jako by za oknem zaslechl tiché zasvištění. Zpozorněl.

Ta kreatura, o které vyprávěla povídka, vždycky prolétávala tiše kolem oken a hledala nějaké otevřené, aby se mohla dostat do domu.

Seš srab, nebo co?

Stáhl ponožku z nohy a odhodil ji do dalšího kouta.

Ne. Nejsem srab. Jsem jenom strašně unavenej.

V tu chvíli jako by cosi lehce poklepalo na zeď v horním rohu místnosti.

Hodně unavenej...

Znovu si protřel oči. Řezaly ho, jako by v nich měl zasazené žiletky.

Ehm... A co bylo tohle za zvuk?

Zřejmě nic podstatného, ha ha, svět je přece plný obrazů a zvuků, ach, ta má přebujelá představivost.

Rozepnul si kalhoty.

Ta mrcha, o které vyprávěla povídka, vypadala jako taková veliká červená kudlanka. Vždycky napřed proklepávala stěny kusadélky a poslouchala, jestli uslyší tlukot srdce.

Zkrátka hodně špatnej nápad.

Zatáhl za zip.

Vstal z okraje vany, protáhl se, zív. Ozvalo se zachrupání a zasyčení. Polekaně se rozhlédl. Nic. Nikde nic. Ještě jednou se pořádně protáhl. Znovu se ozvalo zachrupání, tentokrát o něco slabší. Syčení už se neozvalo.

Ta mrcha z povídky, co vypadala jako obrovská červená kudlanka nábožná, vždycky syčela, když si brousila klepeta. Klepeta si brousila, když zaznamenala přes zeď zvuk bijícího srdce.

Ale fuj.

Co kdyby tam opravdu byla?

Pousmál se. Musel si přiznat, že v tu chvíli, ve čtvrt na dvanáct v noci, v jednu kratičkou chvíli dostal strach, že je ta fantastická mrcha někde nablízku. Strach se mu ale zahnat nepodařilo.

Stahoval si kalhoty.

Když se ozvalo poměrně zřetelné zaškrábání na zeď, znovu se ušklíbl. Zcela bezdůvodně se mu třásl ruce. Strach přichází sám od sebe. Neměl tu pitomost číst. Nemohl se toho zbavit.

Ale přece se vůbec nic neděje.

Kalhoty spadly na zem.

Stál ve slipech uprostřed koupelny a byla mu zima. Cítil nejistotu, nervozitu v každém póru. Tam vzadu pořád něco škrábalo a syčelo a jitřilo jeho už tak značně rozjitřené nervy.

Musel si dodat odvahy.

Opatrně sáhl na kliku a pomaloučku otevřel dveře. Prostrčil skulinou hlavu, rozhlédl se doprava, doleva a rychle hlavu schoval. Nic tam nebylo. Za dveřmi vůbec nic nebylo.

Začal si pískat.

Zasyčení.

Někdo někde upouští páru.

Další, o něco delší zasyčení. Zaposlouchal se do těch zvuků. No jistě, takhle to přece zní, když někdo někde upouští páru.

Stáhl si slipy.

Pohledem překontroloval své unavené mužství.

Hodil slipy do vany a pustil vodu ve sprše. Nastavoval si teplotu, aby voda nebyla ani moc horká,

ani moc studená, zkrátka akorát.

Jo. Ted' je to vono.

Nad šramotem ve vedlejší místnosti ani nemávl rukou. Sousedka asi bičuje svého starýho, ha, ha.

To stvoření, podobné kudlance nábožné, taky šramotilo, když se pokoušelo prorazit zeď do místnosti, kde zaznamenalo tlukot srdce. Byla to hodně hloupá povídka. Vždyť by každéj utek, kdyby to slyšel.

Horká voda skrápí utahané tělo a valí se po zpoceně pokožce, bere s sebou krystalky soli a odnáší je do kanálku, příjemně to lechtá v rozkroku a svět je najednou takový veselejší.

Bere do ruky mýdlo. Všechna nervozita z něho spadla, cítí se svobodný a čistý. Rachot ve vedlejší místnosti už ho vůbec nezajímá. Dospěl totiž k závěru.

Aby stvoření, podobné obrovské červené kudlance nábožné, které zaslechlo zvuk srdce, škrábalo zrovna ted' a zrovna tady na zeď, je bezpochyby ta nejnepravděpodobnější věc, jakou je jen možné si představit.

A ty puklinky, které se objevují ve zdi, jsou jistě také jen vedlejším produktem mé bujné fantasie.

S úsměvem na rtu pozoruje, jak se zeď, pokrytá bílými kachlíky, hroutí s ohlušujícím rachotem do koupelny a jak se na něj valí oblak prachu z rozdrčených tvárnic a betonu.

Obrovská červená kudlanka nábožná nakoukla dovnitř a usmála se svými kusadélky.

Tak stanul úplně nahý, zcela osamělý a sebejistý, s kostkou mýdla v ruce na tři kroky od nejnepravděpodobnější věci v koupelně ve třetím patře starýho baráku.

Ještě chvilku vyjeveně zíral, ale moc dlouho to netrvalo.